

ดอกไม้

Jamsai
หวานใจพียักษ์
ทดลองอ่าน
นิตรนาย

"แพ้ท้องแทนเมีย..."

ทั้งห้าเสื่อพื้มาขึ้นพร้อมกันเหมือนเพิ่งเคยได้ยินเรื่องนี้ แต่บางที่พวกเขาอาจจะเคยผ่านหูมาบ้างก็ได้เพียงแค่ไม่ได้ใส่ใจเพราะไม่คิดว่ามันจะเกิดขึ้นกับตัวเองหรือคนใกล้ตัว

"ถูกต้อง" พชรินทร์ยืนยันก่อนจะอธิบายเสริมต่อไปว่า "เขากันว่าผู้ชายที่แพ้ท้องแทนเมียนี่เป็นพวกรักเมีย บูชาเมีย และก๊อกลัวเมียมากเลยนะ ตาเพลิงเข้าซ้ายหรือเปล้าละลูก"

"โอ้ยยย จุ้นก็ใช่เลยครับ คุณหนึ่งท้องซัวร์" พิษณุช่วยสรุป

"เห็นด้วย กลัวเมียอย่างพี่เพลิงต้องแพ้ท้องแทนเมียแน่ๆ" ปฏิภาณรีบเสริม

"ปฏิเสธยังไงก็ไม่ได้แล้วพี่เพลิง อ้าวเสียงดังอีกอ้ากขนาดนั้น" ปฏิพัทธ์เห็นด้วย

"แต่อย่าไปพูดให้ใครฟังนะ เสียใจมาก...มาเพียแพ้ท้องแทนเมีย" ปฏิรัฐยิ้มเยาะ

"หุบปากไปเลยนะพวกแก!" เพลิงพลพูดด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด

ชายหนุ่มสี่หน้ามองชายทั้งสี่เรียงคน เขารู้สึกเหมือนกำลังถูกสี่เสื่อเหยียดหยามอย่างรุนแรง ยิ่งพวกนี้มาพูดเรื่องเขา 'กลัวเมีย' ต่อหน้าภรรยาและน้องสะใภ้เขาก็ยิ่งต้องปกป้องศักดิ์ศรีของตัวเอง

"ระดับพี่ชายใหญ่ของบ้านนี้ไม่มีหอรอกแพ้ท้องแทนเมีย!"

ดอกไม้หวานใจพยัคฆ์ ชุต ดอกไม้ลายพยัคฆ์

อัครดา ยะยน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2504-8

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 199 บาท

พิมพ์บน

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ไม่ปล่อยให้แพนง ต้องคอยกันนาน 'ฉัตรฉาย' ก็ทำตามสัญญา ส่งเล่มพิเศษของห้าเลื้อจิริภาคินทรมาให้เราได้กรี๊ด อิน ฟิน และอิจฉาสาวๆ ที่ได้เป็น 'ดอกไม้' ของเหล่าพยัคฆ์หนุ่ม ภายใต้ชื่อ 'ดอกไม้หวานใจพยัคฆ์'

แค่ชื่อเรื่องยังหวานขนาดนี้ แล้วตอนพิเศษในเล่มจะหวานกันขนาดไหน เลิฟว่าเราอย่ารอช้าเลยล่ะ รีบไปมุดได้เตียงบ้านจิราภาคินทรกันดีกว่า

อ๊ะ! แต่ว่าใครเพิ่งมาสะดุดตากับปกสวยๆ และ Value Box งามๆ เข้าตอนนี้นะ เกิดอาการสงสัยว่า เอ... หนุ่มสาวห้าคู่เขารักกันได้ยังไงนะ~ เลิฟขอแนะนำ ให้ไปหาอ่านกันได้ตามนี้เลยค่า

- พันธกานต์บุษบา
- ร้อยเล่ห์มายา малы
- เฟลิ่งรักรานบุปผา
- บุษงา ณ ราตรี
- มาลีรติกานต์

ซึ่งนอกจากห้าพี่น้องจิราภาคินทรแล้ว ฉัตรฉายยังแอบกระซิบบอกมาด้วยว่า 'วิวาห์หวานรานใจ' ก็เกี่ยวข้องกันหนุ่มๆ บ้านนี้ด้วยนะละ ถึงกับมีตอนพิเศษเป็นของตัวเองด้วยนา

เพราะฉะนั้นหากขาดเล่มไหน รีบไปซื้อมาอ่านและรับความฟินไปพร้อมๆ กันเลยค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ฉัตรฉาย' หรือ 'Hideko_Sunshine' มีชื่อเล่นว่า 'โอ๊ะโอ๊ะ' เริ่มต้นการเขียนนิยายมาตั้งแต่เรียนมัธยมต้นโดยที่ไม่รู้ว่าเขียนทำไม เพราะตอนนั้นไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับการเป็นนักเขียน รู้เพียงว่าอยากเขียน...จำได้ว่าตอนนั้นเขียนใส่สมุดธรรมดาโดยมีนักอ่านเป็นเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ร่วมโรงเรียน แต่แค่นั้นก็มีความสุขแล้ว

กระทั่งเรียนมหาวิทยาลัยที่คณะนิเทศศาสตร์ (รั้วจามจุรี) มีเพื่อนคนหนึ่งแนะนำให้ลองอัปเรื่องที่เขียนลงในเว็บเด็กดีซึ่งถือเป็นจุดที่ทำให้หันมาจริงจังกับการเขียนนิยายมากขึ้นและอยากมีหนังสือเป็นของตัวเองสักเล่ม จนในที่สุดจากการเป็นนักเขียนออนไลน์มือสมัครเล่นก็ได้เป็นนักเขียนที่มีหนังสือเป็นของตัวเองและมีผลงานออกมาเรื่อยๆ...ปัจจุบันก็ยังไม่ได้คิดที่จะหยุดเขียนนิยายนะค่ะ

มีคนพูดไว้ว่า 'เมื่อได้ทำงานที่รักจะทำให้เรารู้สึกเหมือนไม่ได้ทำงานอีกต่อไป' โอ๊ะรู้สึกอย่างนั้นตั้งแต่เรียนจบปริญญาตรีและเขียนนิยายเป็นอาชีพอย่างเต็มตัว ตอนนี้มีความสุขและหลงรักโลกแห่งการเขียนนิยายแบบถอนตัวไม่ขึ้น และจะรู้สึกมีความสุขมากหากนักอ่านหลงรักตัวอักษรของโอ๊ะเช่นกัน

โอ๊ะต้องขอบคุณนักอ่านที่ติดตามผลงาน ขอบคุณทีมงานและแอดมินที่ให้โอกาสดีๆ ขอขอบคุณอาจารย์สำหรับวิชาความรู้ ขอขอบคุณเพื่อนๆ ที่ให้กำลังใจ และขอบคุณครอบครัวที่ทำให้มี 'โอ๊ะ' ในวันนี้ค่ะ

สามารถติดตามข่าวสารและพูดคุยกันได้ตามนี้นะค่ะ

อัปนิยาย : http://my.dek-d.com/hideko_chan/

แฟนเพจ : <https://www.facebook.com/sunshine.jamsai>

ทวิตเตอร์ : http://twitter.com/Hideko_Sunshine

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

เมื่อได้รักคุณ...
ชีวิตนี้ผมก็ไม่ต้องการใครอีกแล้ว

บทที่ 1

เติมเต็มกันและกัน

(ปฏินัฐ x คณานางค์)*

"ส่งงานสักที!"

'คณานางค์' อยากแสดงอาการดีใจเหมือนเด็กน้อยด้วยการกระโดดโลดเต้นไปทั่วห้องหลังจากที่เธอจัดส่งต้นฉบับนวนิยายเรื่องล่าสุดให้กับ บ.ก. ผ่านทางอีเมลไปแล้ว เพราะเรื่องนี้เธอต้องทุ่มเททั้งเวลา แรงกาย และแรงใจให้กับมันเป็นเวลามากกว่าสามเดือนจนแทบไม่ได้ออกจากบ้านเลย

ช่วงแรกๆ ที่นักเขียนสาวย้ายเข้ามาอยู่ในคอนโดหรูใจกลางเมืองของผู้เป็นสามี บรรดาพี่น้องของเขาทั้งสี่คน รวมทั้ง 'ประวันวิทย์' บิดาเขา 'พัชรินทร์' มารดา และ 'กัลยา' คุณย่าของเขานั้นค่อนข้างแปลกใจกับการทำงานของเธอที่มักจะขลุกตัวอยู่ในห้องเป็นเวลานาน แต่นานวันเข้าทุกคนก็เข้าใจว่าการเขียนนวนิยายต้องใช้สมาธิสูงมาก เวลาเจอกันที่โต๊ะอาหารเธอก็มักจะได้รับกำลังใจเสมอ

ครอบครัวของปฏินัฐน่ารักมากตรงที่ทุกคนใส่ใจเธอ มักจะถามด้วยความห่วงใยว่าเขียนถึงไหนแล้ว อยากทานอะไรเป็นพิเศษหรือไม่ และหากเธอต้องการอะไร ทุกคนก็จะหามาให้

* ติดตามเรื่องราวของ 'ปฏินัฐและคณานางค์' ได้ในเรื่อง 'พันธกานต์บุษบา'

นอกจากนี้ยังใจดีช่วยเป็นเพื่อนเล่นให้กับ 'คณานับ' อีกด้วย

"รางวัลสำหรับคนเก่งครับ"

'ปฏิรัฐ' ถือแก้วน้ำแดงมะนาวเย็นๆ เข้ามาในห้องแล้ววางมันลงบนโต๊ะทำงานของหญิงสาวทำให้ผู้เป็นภรรยาถึงกับยี้มออก...เขาคงรู้ว่าเธอทำงานอย่างเคร่งเครียดถึงได้เอาใจขนาดนี้

"ขอบคุณนะคะ"

หญิงสาวรับแก้วเครื่องดื่มขึ้นมากลืน รสชาติหวานอมเปรี้ยวและเย็นชื่นใจทำให้เธอสดชื่นขึ้นมาก แต่...ไม่รู้ว่าความจริงที่เธอรู้สึกสดชื่นเป็นเพราะเครื่องดื่มหรือคนที่ยกแก้วเครื่องดื่มมาให้กันแน่

"แต่ยกน้ำแดงมาให้แบบนี่ นางรู้สึกเหมือนตัวเองจะเป็นนางกวักเข้าไปทุกวันแล้วนะ"

ประโยคนั้นที่มาพร้อมกับสายตาพองโตเล็กๆ ทำให้ชายหนุ่มหัวเราะ

"ก็พี่ไม่ยากให้นางดื่มแต่กาแฟนี่นา มันไม่ดีต่อสุขภาพ" ปฏิรัฐอธิบายว่าเขาไม่ได้คิดว่าเธอเป็นนางกวักเลย "น้ำแดงมะนาวเย็นๆ ก็ทำให้สดชื่นได้เหมือนกันนะครับ"

"พี่พริมน่ารักกับนางและลูกมากจริงๆ นะคะ"

"มันเป็นหน้าที่ของสามีและพ่อที่ดี...นางเป็นเมียพี่และเจ้านายก็เป็นลูกชายของพี่นี่นา"

คณานางคิ้มบางๆ ด้วยความปลาบปลื้มใจ ร่างบางวางแก้วเครื่องดื่มเอาไว้บนโต๊ะทำงานก่อนจะเดินไปนั่งเคียงข้างปฏิรัฐซึ่งกำลังนั่งอยู่ตรงปลายเตียงอันกว้างขวางแล้วจับมือเอาไว้แทนคำขอบคุณ

นับตั้งแต่กลับมาพบกันอีกครั้ง แม้ปฏิรัฐจะรู้ว่าเธอมีลูกมาแล้ว และเธอต้องเลี้ยงลูกเพียงลำพัง แต่เขาก็ไม่เคยรังเกียจเธอเลย มิหนำซ้ำยังคอยดูแล เอาใจใส่ และสนทนากับทั้งสองคนอย่างสม่ำเสมอ จนในที่สุดเธอก็พ่ายแพ้ให้กับความดีของเขาจนตกลงใจจะแต่งงานกัน...นับจากวันนั้น

จนถึงวันนี้ทั้งสองคนก็แต่งงานกันมาได้เกือบสองปีแล้ว ทว่าปฏิรัฐก็ไม่เคยเปลี่ยนไปจากเดิมเลยแม้แต่น้อย

ไม่สิ! เขาทั้งรักและเอาใจใส่เธอกับลูกมากยิ่งขึ้นต่างหาก คณานับอาจไม่ใช่ลูกชายแท้ๆ ของเขา แต่เขาก็รักเด็กชายเหมือนลูก ตั้งแต่มีเขาเข้ามาในชีวิต ปมในอดีตของคณานางค์เหมือนจะถูกกลบเลือนไปแล้ว จริงอยู่ว่ามันไม่ได้หายไปจากความทรงจำ แต่เธอก็ไม่ได้เจ็บปวดกับมันเมื่อย้อนกลับไปนึกถึง

และมันจะเป็นเพียงอีกหนึ่งบทเรียนที่ทำให้เธอเติบโตขึ้นเท่านั้น

"แต่เมื่อกี้ที่นางบอกว่านางเหมือนนางกวัก... อันที่จริงก็มีส่วนลูกนะ" ปฏิรัฐพูดเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ ประโยคนั้นทำให้ภรรยาหน้าหวานถึงกับขมวดคิ้วด้วยความงุนงง

"ยังไงคะ"

"ก็ตั้งแต่มีนางเข้ามาในชีวิต... บริษัทของพี่ก็ได้แต่งงานใหญ่ๆ และงานดี ๆ ทั้งนั้นเลย"

ปฏิรัฐเป็นเจ้าของบริษัทรับออกแบบและตกแต่งภายใน แม้บริษัทของเขาจะเป็นเพียงบริษัทขนาดกลาง แต่ก็มียี่ห้อเสียงจนได้รับความไว้วางใจจากลูกค้ามากมายจนบอกกันไปแบบ 'ปากต่อปาก' ยิ่งหลังจากแต่งงานกับคณานางค์ก็ยิ่งได้งานใหญ่มากขึ้นเรื่อยๆ เช่น งานตกแต่งคอนโดฯ หรือโรงแรมชื่อดัง

"นั่นเป็นเพราะว่าพี่พรีมเก่งต่างหากล่ะคะ"

คณานางค์ชื่นชมสามีจากใจ เธอไม่กล้ารับความดีความชอบนี้ไว้จริงๆ

"และพี่ก็มีกำลังใจดี ๆ จากเมียด้วย"

ไม่พูดเปล่าแต่คนตัวสูงยังเอื้อมมือไปจับปลายคางของภรรยา สายไปมาเบาๆ ด้วยความมั่นใจยิ่ง ทว่าในวินาทีที่ทั้งสองเผลอสบตากันนั้น ก็เกิดความรู้สึกราวกับมีประจุไฟฟ้าวิ่งผ่าน

และกว่าจะรู้ตัว...ปฏีรัฐก็ก้มลงจูบภรรยาตัวน้อยเสียแล้ว
"พี่ฟรีม..."

คณางค์ยกมือขึ้นดันแผ่นอกกว้างเบาๆ เป็นเชิงบอกให้เขาหยุดก่อน
เพราะเธอรับรู้ได้ว่าหากปล่อยให้คนตัวสูงตักตวงความหวานจากปากเธอไป
แบบนี้อีกไม่ก่นาที่...เขาคงไม่หยุดแค่จูบแน่นอน

"อะไรกันคะ"

หญิงสาวถามถึงที่มาของจูมพิตินี้แม้ว่าทุกทีปฏีรัฐจะไม่มีเหตุผลอะไร
นอกจาก 'อยากจูบ' เธอก็ตาม และมันก็ได้เพิ่งเกิดขึ้นครั้งแรก แต่
บ่อยแค่ไหนเธอก็คร้านจะนับแล้ว

"ก็ทวงค่าลิขสิทธิ์ไง"

ชายหนุ่มทำท่าหนักก่อนจะได้คำตอบนั้นมารวกับว่าเขาแค่อ้างไป
อย่างนั้น

"ค่าลิขสิทธิ์อะไรกันคะ" คณางค์ขมวดคิ้วด้วยความงุนงง

"ก็นางใช้พี่เป็นแรงบันดาลใจในการเขียนบทพระเอกนิยายไม่ใช่หรอ"
สามีมาดคุณชายยิ้มร้ายที่มุมปาก "อย่าคิดว่าพี่ไม่รู้ณะว่าเรื่อง '(คุณ) ชายในฝัน'
นะ...นางใช้พี่เป็นพระเอก"

"โห! นี่สรุปเอาเองเลยนะคะ"

คณางค์แกล้งทำหน้าตักใจทั้งๆ ที่ปกติเธอโกหกและแสดงละคร
ไม่เก่งเลย ความจริงแล้วไม่ใช่แค่เรื่องนี้หรอก แต่ผลงานในรอบสองปีมานี้
เธอมีเขาเป็นแรงบันดาลใจหลายเรื่องทีเดียว

ทว่าด้วยความหวาดระแวงว่าปฏีรัฐจะอ่านผลงานของเธอ หญิงสาว
จึงไม่เคยบอกเรื่องนี้กับเขาเลย เพราะเธอเขินอายทุกครั้งที่เขาหยิบ
ผลงานเธอมาอ่าน ถึงกระนั้นคณางค์ก็รู้แหละว่าคนที่เอาใจใส่ภรรยา
ทุกรายละเอียดอย่างเขาต้องแอบหยิบผลงานเธอมาอ่านแน่นอน

"หรือไม่จริง" เขาเลิกคิ้วถาม

"มันก็แค่...นิดหน่อยเท่านั้นเองแหละค่ะ"

คุณนางค์ยอมรับอย่างเสียมิได้ เพราะถ้ายังไม่ยอมรับความจริง คนเจ้าเล่ห์อย่างปฏิรัฐคงมีวิธีไล่ต้อนให้เธอต้องยอมรับอยู่ดี เห็นภายนอก ดูเป็นผู้ชายใจดี มาดคุณชาย และสุ่มแบบนี้ แต่ 'เรื่องแบบนี้' นะ เขาร้ายกาจไม่แพ้ใคร...เธอเองยังเคยตกใจกับความเป็นเสือผู้หญิงของเขา มาแล้ว

"ไม่ขออนุญาตก่อนต้องเสียค่าปรับด้วยนะ"

"เสียค่าปรับอะไรกันคะ"

"ก็เสียค่าปรับ...แบบนี้ไง"

คนตัวสูงไม่ได้ให้คำตอบด้วยคำพูด แต่เป็นการกระทำแทน เพราะปฏิรัฐขยับเข้ามาใกล้ชิดเธอจนร่างกายสูงใหญ่บดเบียดกับร่างกายบอบบาง ก่อนที่มือของเขาก็จะรังเอวบางเข้ามาแนบชิดแล้วกดริมฝีปากทาบทับบนริมฝีปากเธออีกครั้งอย่างหนักหน่วง ร่ำร้อน รุกรานอย่างไม่ยอมล่าถอย บ่งบอกได้ถึงความปรารถนาที่กำลังอัดแน่นอยู่ในใจและเขาคงไม่อาจหยุดได้ หากยังไม่สมปรารถนา

"พอแล้วค่ะ นี่ยังกลางวันอยู่เลยนะคะ"

คุณนางค์กระซิบบอกด้วยน้ำเสียงสั่นสะท้านเมื่อถูกสามีมุมพิตจนร่างกายอ่อนระทระทวยอยู่ในอ้อมแขนแข็งแกร่ง แต่ปฏิรัฐยังไม่พร้อมจะหยุดสักนิด เขายังลากริมฝีปากกดจูบต่ำลงไปตามลำคอระหง ทั้งจูบทั้งดูดดื่ม และซุกใช้เธอด้วยความปรารถนาอันเหลือล้นอย่างไม่อาจหักห้ามใจ

"ไม่พอ" เขาตอบอย่างขอไปที

"พี่พริ้มจะมาเถียงอย่างเอาแต่ใจอย่างนี้ไม่ได้นะ"

"นางต้องเอาใจพี่หน่อยสิ ตัวเองทำผิดแท้ๆ นะ"

"ไม่เอาค่ะ! พี่พริ้มนี่ดีกว่าเจ้านายอีกนะคะ"

คุณนางค์เห็นท่าไม่ดีก็ทำท่าว่าจะเบี่ยงตัวออกจากอ้อมแขนสามี ทว่า

ชายหนุ่มกลับกระซิบกอดแน่นหนา ถ้าเธอยังดันก็ยิ่งทำให้ร่างกายเสียดีสีกับเขามากยิ่งขึ้น

และแน่นอน...มันเท่ากับเป็นการปลุกปั้นอารมณ์เขามากยิ่งขึ้นเช่นกัน

"ก็ถ้าหยุดตอนนี้ ตอนกลางคืนพี่ก็หาโอกาสกินนางยากอีก" ปฏิรัฐบอกเหมือนจะขอความเห็นใจ แต่มันก็เป็นความจริงอย่างที่เขาคิด "เรายังเหลือเวลาอีกเป็นชั่วโมงกว่าเจ้านายจะเลิกเรียน"

"อย่าบอกนะคะว่าที่พี่irimไม่ไปทำงานเพราะเรื่องนี้โดยเฉพาะ!"

คณนางค์มองใบหน้าหล่อเหลาของสามีด้วยความตกใจ หลังแต่งงาน เธอพอจะรู้ว่าภายใต้หน้ากากคุณชายแฝงความเร่าร้อนเอาไว้มากแค่ไหน เขาไม่ใช่คุณชายใจดีสักเท่าไรเวลาที่อยู่คนเดียว แต่ก็คิดว่าเขาจะลงทุนถึงขนาดหยุดงานเพื่ออยู่บ้านกับเธอและจะจับเธอกินอย่างนี้

"เมื่อเช้าพี่ปวดหัวจริงๆ แล้ววันนี้ก็ไม่มีนัดลูกค้า ไม่มีประชุม และไม่มีนัดเช็กงานกับลูกน้องด้วย" ชายหนุ่มอธิบายเหตุผลที่เขาหยุดงาน "นานๆ พี่จะหยุดงานแล้วพักอยู่บ้านที่...นางอย่าขัดใจพี่สิ"

"แต่นางเพิ่งส่งงานนะคะ วันนี้ยังทำงานทั้งวัน นางยังไม่..."

"ยังหომอยู่" คนตัวสูงยังไม่ยอมรามือไปจากหญิงสาวง่ายๆ ไม่ว่าเธอจะจัดเหตุผลอะไรมาพูดก็ไม่ทำให้เขาปล่อยเธอไปอย่างเด็ดขาด "นางยังทำงานในห้องแอร์ ไม่มีเหงื่อหรือครับ"

"พี่irim..."

คณนางค์จำต้องหยุดคำพูดทุกอย่างไว้แค่เพียงริมฝีปากเมื่อปฏิรัฐค่อยๆ ดันร่างบางลงไปในนอนราบกับเตียงแล้วเป็นฝ่ายพลิกตัวขึ้นมาคร่อมอยู่เหนือร่างกายเธออย่างรวดเร็ว ก่อนที่เขาจะกดริมฝีปากเข้าหาริมฝีปากอ่อนหวานอีกครั้ง จมพิตของเขาทั้งลึกล้ำและเต็มไปด้วยความเร่าร้อน จนหญิงสาวแทบจะประคองสติเอาไว้ไม่อยู่เพราะเวลานี้เธอก็ถูกความต้องการจูโจมอย่างรุนแรงไม่น้อยไปกว่าเขา

"ถ้าปฏิเสธอีกคำเดียว...พี่จะปล้ำนางแล้วนะ"

"พี่ฟรีม!"

คอนางครึ่งร้องเสียงหลงด้วยความตกใจกับคำขู่ นั่น ต่อให้ปฏิเสธจะพูดเล่นๆ แต่ในเวลาที่ถูกความปรารถนาครอบงำจนร่างกายแข็งเกร็งตึงเครียดขนาดนี้ เธอไม่มั่นใจเลยว่าหากเธอปฏิเสธเขาอีกคำเดียว เขาจะปล้ำเธออย่างทีล้นวาจาเอาไว้หรือไม่ แต่ที่แน่ๆ คือตอนนี้เธอเองก็ปฏิเสธเขาไม่ได้อีกแล้วเพราะชายหนุ่มได้มอมเมาเธอด้วยความต้องการอันแสนหิวหวานนี้ จนไม่อาจต้านทานได้แล้วเช่นกัน

"จะไปไหนครับ อี?"

ปฏิรัฐคว้าข้อมือของภรรยาเอาไว้หลังจากที่เขาพาเธอไปแตะขอบสวรรค์ แล้วร่างบางก็ทำท่าว่าจะพลิกตัวลงจากเตียงไปง่าย ๆ ทั้งๆ ที่เขาอยากจะนอนกอดเธอให้หายเหนื่อยอีกสักพัก

"นางจะไปใส่เสื้อผาค่ะ พี่ฟรีมเองก็เหมือนกันนะคะ"

หญิงสาวหันมาทำหน้ามึนๆ ใส่ราวกับจะขยี้หน้าว่าเขายังมีหน้ามาถามเธออีก เธอกำผ้าห่มที่คลุมร่างกายไว้แน่นขณะมองเขาด้วยใบหน้าแดงก่ำ เพราะยังเขินอายกับบทรักอันเร้าร้อนที่เพิ่งจบลง

"นอนกอดอีกหน่อยไม่ได้หรือครับ พี่ยังไม่หายเหนื่อยเลย"

"สวมเสื้อผ้าไม่ได้ใช้แรงสักเท่าไรหรือคะ ทีเมื่อกี้ยัง..."

หญิงสาวอยากจิกกัดสามีว่าก่อนหน้านี้เขายังรังแกเธออย่างไม่มีการออมแรงเลยสักนิด แต่มันยังไม่มีทีท่าว่าจะเหน็ดเหนื่อยด้วย แต่พอบอกให้ลุกไปใส่เสื้อผ้าทำเป็นบ่นว่าเหนื่อยอย่างนั้นอย่างนี้

"ก็มันไม่เหมือนกันนี่ครับ" ปฏิรัฐรู้ว่าภรรยาคิดอะไรในใจ เขาจึงเถียงกับความในใจของเธอ "เมื่อกี้อารมณ์มันพาไป ยิ่งออกแรงแค่ไหนก็ยิ่งรู้สึกดี...หรือว่านางไม่คิดแบบนี้"

"พี่พริ้ม! เดียวนี้เอาใหญ่แล้วนะคะ"

"ล้อเล่นครับ"

ปากบอกว่าล้อเล่นแต่ดวงตาคมกริบของปฏิรัฐยังคงมองเธออย่างเจ้าเล่ห์และร้ายกาจ หญิงสาวเดาได้เลยว่าหากไม่ติดตัวนี้เป็นเวลาเลิกเรียนของลูกชายแล้วเขาคงได้จับเธอกินอีกรอบแน่ๆ

"ยังจะมานอนมองหน้านางอีก!" หญิงสาวเอื้อมมือไปหยิกแผ่นอกกว้างที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อของสามีด้วยความหมั่นไส้ เธอรู้ดีว่าเธอต้องทำอะไร แต่เธอแค่แกล้งเพิกเฉยไปอย่างนั้นเอง "เลิกเรียนแล้วเดี๋ยวเจ้านายก็กลับมาแล้วละ ถ้าลูกเข้ามาเห็นเราสองคนในสภาพแบบนี้คงตกใจแย่เลย"

"ที่จริงเจ้านายก็โตแล้ว..."

"รออีกสักปีสองปีก่อนนะคะ ค่อยให้เจ้านายแยกห้องนอนกับเรา" คณานงค์พูดแทรกขึ้นก่อนที่ปฏิรัฐจะพูดจบ เธอรู้ดีว่าเธออยากพูดเรื่องอะไร "นางอยากให้เจ้านายสนิทกับพี่พริ้มมากกว่านี้"

"พี่เข้าใจ..."

ชายหนุ่มบอกเพื่อให้ภรรยาสบายใจ เขาดันตัวลุกขึ้นนั่งเคียงข้างกัน ก่อนจะจูบเรือนผมของหญิงสาวอย่างปลอบโยนและทะนุถนอม เพราะเขารู้ดีว่าเธอรักและแคร์คณานงค์มากแค่ไหน...และเขาเองก็รู้สึกไม่ต่างจากเธอเลย แม้ว่าเด็กชายวัยหกขวบคนนั้นจะไม่ใช่อะไรของลูกชายแท้ๆ ของเขาก็ตาม

สำหรับเขาแล้ว...เขารู้สึกเหมือนแกล้งเป็นลูกชายของเขาจริงๆ

ปฏิรัฐเป็นฝ่ายพลิกตัวลงจากเตียงก่อน เขาหยิบเสื้อผ้าให้คณานงค์ ก่อนจะหยิบเสื้อผ้าของตัวเองขึ้นมาสวมใส่อย่างรวดเร็วแล้วเดินมานั่งข้างๆ เพื่อช่วยรูดซิปบนเดรสให้กับเธออย่างใส่ใจ เมื่อทั้งสองแต่งตัวเสร็จเรียบร้อย เขาก็รวบรวมบางเข้ามากอดและหอมแก้มเธอด้วยความรักและห่วงหา

คณานงค์แอบอิงอยู่ในอ้อมกอดอบอุ่นของคนตัวสูงอย่างมีความสุข ขณะนี้ถึงเรื่องราวที่ผ่านมาแล้วรู้สึกว่าการรักระหว่างเธอกับเขาไม่ต่างจาก

เรื่องราวในนวนิยายเลยแม้แต่นิด

หญิงสาวเคยแอบรักปฏีรัฐ แต่ไม่เคยคิดว่าตนเองจะสมหวัง แล้ววันหนึ่งเธอก็ตั้งท้องกับผู้ชายอีกคนโดยไม่ตั้งใจ และโชคชะตาก็ดัดพาให้เธอกับเขาห่างกันออกไปเรื่อยๆ แต่ใครจะคิดว่าวันหนึ่ง...ในขณะที่เธอต้องเผชิญชะตากรรม 'คุณแม่เลี้ยงเดี่ยว' ปฏีรัฐก็กลับเข้ามาในชีวิตของเธออีกครั้งและเกิดเรื่องราวต่างๆ ขึ้นอีกมากมาย แล้วในที่สุดเธอกับเขาก็ได้รักกันอย่างที่เธอก็ไม่เคยคาดฝันมาก่อน

คอนานงค์เคยพูดว่าปฏีรัฐเหมือน 'ของขวัญพิเศษ' หลังจากที่ชีวิตเธอเจอกรรมหนัก แต่เขาเองก็รู้สึกไม่ต่างกันเพราะเธอกับคอนานงค์ก็เป็นเหมือนของขวัญพิเศษในชีวิตเขาเช่นกัน

"ขอบคุณนะคะ"

หญิงสาวอาจพูดขึ้นมาอย่างไร้ที่มาที่ไปในความคิดของปฏีรัฐเนื่องจากทั้งสองคนต่างนั่งนิ่งและซึมซับไออุ่นของกันและกันอยู่เงียบๆ แต่เธอก็อยากขอบคุณเขาจริงๆ เพราะทั้งสองคนแต่งงานกันมาเกือบสองปีแล้ว แต่เขากียังคงน่ารัก เอาใจใส่ นุ่มนวล และอ่อนโยนกับเธอเสมอไม่ต่างจากในวันแรกที่แต่งงานกัน ไม่เพียงเท่านั้นเขายังรักและเอาใจใส่ลูกชายของเธอราวกับว่าแกเป็นลูกแท้ๆ ของเขาด้วย

"น่ารักอีกแล้ว"

คำขอบคุณที่นุ่มนวลอ่อนหวานนั้นมีค่าเสมอสำหรับคนฟังอย่างปฏีรัฐ เขาจึงก้มลงจูบเรื้อนผมหอมกรุ่นของหญิงสาวด้วยความรักเอ่อล้น...ความรักที่มีต่อเธอนับวันจะมีแต่เพิ่มมากขึ้นทุกที

"ไม่ให้เกินเลยแล้วนะคะ ลูกจะกลับจากโรงเรียนแล้ว"

หญิงสาวบอกตักทางเมื่อริมฝีปากของคนตัวสูงเลื่อนต่ำลงมาเรื่อยๆ ก่อนที่เขาจะจูบลงบนชอกคอเธอและลากไล่ไปที่ใบหู ปฏีรัฐจึงได้แต่หัวเราะให้กับบรรยากาศที่ขยับรู้ทันเขาทุกเรื่อง

"พ่ออยากมีลูกอีกสักคน...นางมีลูกให้พี่สักคนได้มั๊ยครับ" ชายหนุ่มอ่อนขอด้วยน้ำเสียงทุ่มต่ำนุ่มหูซึ่งเธอก็รับรู้ว่าเป็นความปรารถนาสูงสุดอย่างหนึ่งที่เขาคาดหวังไว้

คณานางค์เงยไป...นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ปฏิรัฐขอมีลูกกับเธอ เพราะช่วงที่แต่งงานกันใหม่ๆ เขาก็เคยขอเธอ แต่หญิงสาวยังไม่พร้อมเพราะคิดว่าคณานับยังเด็ก เธออยากให้เวลาแก่มากกว่านี้ อีกอย่างเธอก็อยากให้แกสนิทกับปฏิรัฐจนเหมือนพ่อกับลูกกันจริงๆ เธอยังไม่อยากแต่งงานแล้วมีลูกอีกคนทันที เพราะกลัวว่าแกจะแอบน้อยใจโดยไม่แสดงอาการให้เธอรู้ และอาจคิดว่าเธอไม่รักแกแล้ว...แม้ว่าคณานับจะเป็นเด็กดี ฉลาด หากอธิบายด้วยเหตุผลแกก็ยอมเข้าใจ และแกก็รักเธอกับปฏิรัฐมากก็ตาม

ชายหนุ่มเข้าใจในจุดนี้ดี เขาจึงไม่เร่งรัดอะไรคณานางค์ และไม่ได้บอกเหตุผลกับใครทำให้สมาชิกทุกคนในครอบครัวยังแซวให้เขามีลูกกับภรรยาในเร็ววัน กระทั่งเมื่อห้าเดือนก่อนปฏิรัฐได้พูดเรื่องมีลูกอีกครั้ง เพราะเห็นว่าคณานับสนิทกับครอบครัวเขาและเขากับแกก็ผูกพันกันมาก คณานางค์เองก็เห็นว่าน่าจะถึงเวลาที่เหมาะสมแล้วจึงไม่ได้ทานยาคุมกำเนิดอีก ทว่า...เธอกลับยังไม่ตั้งท้องสักที

ลึๆ หญิงสาวจึงเริ่มกังวลว่าเธออาจจะไม่มีลูกสักที

"ไม่ใช่ว่านางยังไม่อยากมีนะคะ"

ปฏิรัฐอยากมีลูกน้อยแค่ไหนทำไมคณานางค์จะไม่รู้ เธอรู้ด้วยซ้ำว่าเธออยากมีลูกสาวมาวิ่งเล่นเป็นเพื่อนคณานับ เธอกับเขาจะได้มีทั้งลูกสาวและลูกชายอย่างครบครัน

แต่...ร่างกายเธออาจจะยังไม่พร้อม เธอไม่ได้ทานยาคุมแล้วลูกก็ยังไม่มาอยู่กับเธอสักที

"พี่ไม่ได้จะโทษนางนะ"

ชายหนุ่มลูบไหล่บอบบางอย่างปลอบโยน เขาได้ไปปรึกษาหมอ

ตั้งแต่เดือนที่แล้วและพบว่าเขาร่างกายสมบูรณ์และแข็งแรงมาก ฉะนั้น การที่ทั้งสองคนยังไม่มีลูกอาจเกิดจากเธอ ทว่าคุณนางก็ยังไม่ได้ไปปรึกษาหมออย่างจริงจังเพราะคร่ำเคร่งกับการปั้นต้นฉบับจนแทบจะออกไปไหนไม่ได้

"ช่วงสามเดือนที่ผ่านมานางอาจจะทำงานหนัก ร่างกายเลยอ่อนเพลีย และอ่อนแอจนไม่พร้อมจะมีลูก แต่ตอนนี้นางส่งงานแล้ว ฉะนั้น...ต่อไป ก็ต้องให้ความร่วมมือกับพี่ด้วยนะครับ"

ปฏิรัฐไม่อยากให้เธอคิดมาก บางทีมันอาจจะไม่มีอะไรร้ายแรงก็ได้

"ให้ความร่วมมือยังไงคะ"

หญิงสาวหันไปมองใบหน้าหล่อเหลาของสามีด้วยความสงสัย

"ยังไงล่ะ"

ปฏิรัฐย้อนถามพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ เขาไม่ได้บอกเป็นคำพูด แต่จ้องลึกลงไปในดวงตาคู้งามเพื่อบอกให้เธอรู้ว่าเธอจะต้องให้ความร่วมมือกับเขาใน 'เรื่องอะไร' บ้าง แค่นั้นก็มากพอแล้วที่จะทำให้ใบหน้าหวานแดงก่ำขึ้นมาทันที คุณนางก็อดคิดไม่ได้ว่าขนาดเธอเขินอายจนไม่กล้าแสดงออก เขายังตั้งหน้าตั้งตาจ้องเธอกินขนาดนั้น หากเธอให้ความร่วมมืออย่างดี... เขาอาจจะไม่ปล่อยให้เธอลงจากเตียงเลยก็ได้

"แต่ไม่ใช่ตอนนี้ค่ะ เพราะเจ้านายกำลังจะกลับจากโรงเรียนแล้ว"

ร่างบางบอกปิดพร้อมกับกำหมัดทุบลงบนแผ่นอกกว้างเบาๆ

"เอาไว้คืนนี้ก็ได้" ปฏิรัฐยอมร่วมมืออย่างว่าง่าย ทว่าประโยคหลังของเขา ทำให้คุณนางศรีสักร้อนๆ หนาวๆ อย่างบอกไม่ถูก "หลังเจ้านายหลับ... นางก็ไม่มีข้ออ้างหนีพี่อีกแล้วนะ"

"พี่ฟรีม!"

หญิงสาวจ้องหน้าสามีด้วยดวงตาวาววับราวกับจะชวนเขาให้ตัวลายคามือ ทว่าปฏิรัฐกลับหัวเราะอย่างมีความสุข...ถึงจะหมั่นไส้สามีแค่ไหน

แต่คนนางค์ก็ตั้งใจว่าเธอจะพยายามและให้ความร่วมมือกับเขาอย่างดี เพราะเธอเองก็อยากมีลูกกับเขาค่ะเหมือนกัน เธอเคลียร์ต้นฉบับเรื่องล่าสุดที่รับปากกับ บ.ก. ว่าจะส่งให้ทันเวลาไปแล้ว หลังจากนั้นเธอก็คิดว่าเธอจะขอส่งงานให้น้อยลงเพื่อทุ่มเทให้กับครอบครัวมากขึ้น

แต่ก็ไม่ใช่ว่าเธอจะวางมือไปเลยหรอกนะ เพราะยังง้ออาชีพนักเขียนนวนิยายก็เป็นอาชีพที่เธอรัก เป็นอาชีพที่ทำให้เธอมีเงินเลี้ยงดูคนในบ้านมาก่อน และเธอหยุดทำมันไม่ได้เช่นกัน

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

ขณะที่ทั้งสองคนกำลังหยอกเย้ากันอยู่นั้นประตูหน้าห้องก็ถูกเคาะพอดี เสียงหัวเราะจึงหยุดลงก่อนที่ทั้งสองจะสบตากัน คนนางค์จึงได้ขำอ้อแบบบอกให้สามีหยุดแกล้งเธอสักที

"สงสัยเจ้านายกลับมาแล้วมั้งคะ"

ปกติแล้วหลังเลิกเรียนรถของบ้านจิรภาคินทร์จะไปรับคนมาที่บ้าน เมื่อมาถึงแกจะสวัสดีทุกคนในบ้าน หากเธอทำงานอยู่ในห้องก็จะเข้ามาสวัสดีเธอและเล่าเรื่องที่โรงเรียนให้เธอฟังก่อนจะลงไปวิ่งเล่นหรือพูดคุยกับคุณปู่คุณย่าและ 'ตาหลั่น' ลูกสาวตัวน้อยของ 'การะบุหนิง' และ 'เพ็ญพล' ซึ่งเป็นพี่ชายคนโตของปฏิจจุบ...นับตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี่เด็กชายตัวน้อยก็สดใสขึ้นมากเพราะมีเพื่อนให้เล่นด้วยมากมาย แม้ 'เพื่อน' ส่วนใหญ่ในครอบครัวจิรภาคินทร์จะเป็นเพื่อนต่างวัยก็ตาม

"เดี๋ยวพี่ไปเปิดประตูให้ลูกเอง"

ปฏิจจุบหน้าผากเหงื่อออกก่อนจะลุกไปเปิดประตูเหมือนรู้ว่าเธออาจจะยังอ่อนเพลีย...ก็เขาน่ารักและเอาใจใส่เธอแม้กระทั่งเรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างนี้ไง เธอถึงโกรธเขาไม่ลงทุกทีเลย

"สวัสดีครับ เจ้านายกลับมาแล้วว"

เด็กชายวัยหกขวบยกมือไหว้ก่อนจะชูสองมือขึ้นเพื่อให้ 'พ่อพริ้ม'

อุ้มเหมือนตอนยังตัวเล็กๆ ซึ่งปฏิรัฐก็ยืมขำกับความซื่ออ่อนของลูกชาย
ก่อนจะอุ้มแกขึ้นมาแล้วพาเดินมาหาคนนางค์

เขาวางลูกลงบนเตียงข้างๆ ภรรยา

"เมื่อก๊ตอนเดินมาถึงเจ้านายได้ยินพ่อพริมหัวเราะ" เด็กชายคนนั้น
ถามด้วยความสงสัย...แกอยากรู้ว่า 'พ่อพริ้ม' กับ 'แม่นาง' มีความสุขอะไรกัน
"หิวเราะอะไรกันหรือครับ"

"เอ่อ..." คนนางค์ถึงกับเป็นไปไปชั่วขณะ

ปฏิรัฐยืมขำเมื่อเห็นใบหน้าอ่อนหวานของภรรยาแดงระเรื่อด้วยความ
ความเขินอาย

"คุยเรื่องของขวัญพิเศษของเจ้านายใจครับ"

ร่างสูงนั่งลงข้างๆ ลูกชายวัยกำลังซนทำให้แกนั่งอยู่ตรงกลาง
ระหว่างเขากับคนนางค์...เมื่อก่อนคนนางค์จะเรียกเขาว่า 'ลูพริ้ม' แต่
หลังแต่งงานแล้วสนิทกันมากขึ้นเขาก็ออกปากให้แกเรียกเขาว่า 'พ่อพริ้ม'
ซึ่งเด็กชายคนนั้นก็ไม่ได้ตอบเพราะแกหลงรักปฏิรัฐ แกอยากให้เรา
มาเป็นพ่อตั้งแต่ทั้งสองคนยังไม่ได้แต่งงานกันแล้วด้วยซ้ำ และการที่ลูกชาย
กับสามีเข้ากันได้ดีขนาดนี้ทำให้คนนางค์มีความสุขมาก

"ของขวัญอะไรครับ"

"ก็...เจ้านายอยากมีน้องไม่ใช่หรือ"

"มีน้อง!"

ดวงตาใสเป๋วของคนนางค์เป็นประกายยินดีทันทีที่ได้ยินคำนั้น
จากปากของปฏิรัฐ เขากับคนนางค์มองหน้ากันด้วยความยินดีเช่นกัน
เมื่อเห็นว่าแกเต็มใจที่จะให้ครอบครัวมีสมาชิกใหม่เช่นกัน

"แม่นางจะมีน้องแล้วหรือครับ"

"ยังไม่มีหรอกค่ะ แต่...อนาคตคิดว่าจะมี"

คนนางค์ตอบยิ้มๆ พลังลุ่มลิ้นของลูกชายด้วยความรัก

"พ่อพริ้มจะทำนองให้เจ้านายเหมือนที่ลุงเพลิงบอกจริงๆ เหรอครับ"

คณานับถามพร้อมรอยยิ้ม แต่ประโยคนั้นทำให้ปฏิรัฐถึงกับแอบกลอกตามองบนเบาๆ เพราะความปากมากของพี่ชาย... ส่วนคณานางค์ก็อดหัวเราะกับสีหน้าของสามีไม่ได้ เธอกับเขาต่างรู้ดีว่าเพลิงพลหรือ 'ลุงเพลิง' ที่คณานับพูดถึงนะร้ายกาจถึงขนาดยุยงให้เด็กน้อยมาเร่งให้ทั้งสองคนมีลูกด้วยกันเร็วๆ ทั้งๆ ที่เพลิงพลก็วางแผนไว้ว่าอยากมีลูกอีกคนเหมือนกัน ท่าทางอีกฝ่ายจะอยากให้คณานางค์ท้องพร้อมกับการระบุหนึ่ง เขาจะได้มีปฏิรัฐเป็นเพื่อนรื้อนอกรื้อนใจหรือแลกเปลี่ยนคำปรึกษากัน

"ใช่มั๊ยครับพ่อพริ้ม พ่อพริ้มจะทำนองให้เจ้านายใช่มั๊ยครับ"

"พ่อพริ้มนะเต็มที่อยู่แล้ว" ปฏิรัฐตอบเมื่อลูกชายถามอย่างรบเร้า "แต่เจ้านายต้องบอกแม่นางว่าให้ความร่วมมือกับพ่อพริ้มด้วยนะ เพราะแม่นางนะชอบเงินแล้วอดอดอยู่เรื่อย"

"พี่พริ้ม!"

คณานางค์มองสามีด้วยสายตาจิกัดทันที่ เห็นท่าทางเขาเหมือนคุณชายแสนสุภาพอย่างนี้ แต่ความจริงแล้วปฏิรัฐนะร้ายกาจไม่เบาเลยอย่างน้อยๆ เขาก็ชอบใช้ลูกชายเป็นเครื่องมืออย่างนี้ไงล่ะ

คุณชายอะไร...เจ้าเล่ห์ที่สุดในโลก!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625048.html>